

KAN ÜSTÜNDE DANS

İnsan daha adil olmadı
Kanundan sonra Babil’de
Babil’i ve yasaların izini
Kazıdı bir bir
Bir Sam amca

Nasıl da alkış alıyor
Şımarık kovboy podyumda
Bağdat’ta Şam’da Kudüs’te
Kan üstünde dans ediyor
İnsanlık yok ediliyor tek tek
Olmadı tak tak
Olmadı bomba füze
Aç insan sofrasına düşen

Fırat ve Dicle’nin kuşları
Babil çocuklarıyla ağladı
Çekiyor o kanı şiirime
Mürekkep çeker gibi iliklerime
Çanlar çalıyor
Kirlenmiş hiçbir devlet
ve insan
Arınmaz çan sesinde

Ortadoğu
Atlasların öksüz çocuğu
Yitik ülkesi insanlığın
Sizlerde boğulursunuz
Bu kan ırmağında
Bin yıl önce yazıldı taşta
“Zamanı Tanrı yaşar
İnsan ölümlüdür.”

Selim TUNÇBİLEK

- Selim TUNÇBİLEK
“Kan Üstünde Dans”
“Hikâyemizi Bilin İstedik”
- Zadië SMİTH – Kübra TAŞ
“Deneme’nin Yükselişi Üzerine”
- Emre KARASU
“Duru Bir Çiçeğin Doğum Şarkısı”
- Alaaddin ÜNAL
“Şiir Kokusu”
“Şiir Yazardım”
- Kerem GÖKÇE
“Saatleri Ayarlama Enstitüsü’ne Dair”
- Burhan KALE
“Zeydan’ı Aşk”
- Fatma DAĞLI
“Benim Sadık Yarım”
- Zehra Meral KONŞUK İVECAN
“Kaç Ölü Gerekirdi”
- Vildan Poyraz Coşkun
“Mülteci”
- Selçuk ŞAMİL
“Başka Bahanem Yok Sevgilim”
- İbrahim SAVAR
“Yolcu”
- Pınar ALKIŞ
“Bir Çift Kanat ve Adam”

HİKÂYEMİZİ BİLİN İSTEDİK

Selim TUNÇBİLEK

Yoğun Burç Kültür Merkezinde derginin 26 sayısını hazırlamak için okumalar yapıyorum. İki genç girdi içeri. İki kişi değil de Sanki tek kişi gibi gördüm girenleri. Oturup önce sessizce dinlemeye koyuldular. Sonra şiir ve edebiyat üzerine kendi düşüncelerinden sunumlar yaptılar. Sonra çeşitli şairlerden şiirler okudular. Onları cesaretlendiren şeyin ortam olduğunu ve akalemler’de anlaşılma kaygısı taşımadıklarını bu nedenle şiirlerinden örnek sunma cesareti bulduklarını dillendirdiler. Dergimizin tüm satırlarını tek tek ezberlemişler hissi yarattılar bizde. İlginçtiler. Gençtiler. Ortak kullanıma alışmış gözlüğü ikisi birlikte kullandıkça hafızamı zorlayarak isimlerini karıştırmamı mutlak hedefliyorlarmış hissine kapıldım. Benzerlikleri öylesine çoktu ki. Düşünceleri, davranışları, ses tonları, susukunlukları, kıyaferleri. Belki nefret ve sevgileri de ortaktı.

Alaaddin Ünal, Emre Karasu imiş isimleri. Çok sonra söylediler bunu. Ortam uygun olmazsa çekip gidecekler gibiydiler. Korkuya kapılmıştım, birbirlerine benzer kurdukları cümleler ürkütmüştü belki de, bilemiyorum. Şiirlerinin de benzer olacağı kuşkusuydu beni kaygılandıran sanırım. Bunu şiirlerini görmeden bilmezdim. Kültür ve sanattın, edebiyatın, şiirin geleceğine dair çok şeyler paylaştık. Genç şair olmanın istikametine yönelik uzun uzun paylaşımlar yaptık. Ümitlendim. Filizlendim adeta.

Geride merak dolu bir boşluk bırakıp sessizce müsaade isteyip gittiler. Gözden kaybolup gittiklerinde bu gençler tekrar gelseler dedim kendi kendime. Samimi itirafımı işitmiş olmalılar iki hafta sonra tekrar neşeyle girdiler içeri. Hocam sizinle sohbete geldik dediler. “Şiir kokan mezarlardan” söz ettiler. Sanki rindlerin ölümüyle dirilen şiirden söz ediyorlardı. Şiirlerini istedim. Hemen gönderdiler. Normal hayattaki benzerliklerinin çokluğuna rağmen karakterlerini şiirlerine yansıtmışlar ve kelimelere farklı dokunuyorlardı. Sesleri ve hayattan ruhlarına yansıyan hislerde, düşüncelerde, algılarda farklıydı. Sevin dim. Şiir adına. Şairler adına. Bunlar akalemler’de yazarak başlamalıydılar edebiyata. Onur duyacaklarını söylediler. Mutlu olduk. Öğrencilermiş. Evet dedik burası da bir okul. Yeriniz burası. Kucakladılar bizi. Bizde onları. Gelecekte daha da ümitliydik şimdi. Fatma Dağlı, Mustafa Yılmaz, Kurtuluş Çelebi, Melike Çelik, Zehra Akkaya, Pınar Alkış, Zehra Meral, İbrahim Savar, Gölge Sümer, Canan Coşar, Kübra Kızıltoprak isimlerinin yanına dergiye düşünceleriyle ve dizeleriyle güç verecek iki genç yetenek daha katmıştık. Hepsini ayrı ayrı sevmiştik biz.

Çok değil bir ay önce yazarlarımızdan Zehra Akkaya bir hanım kızımızla çıkıp geldi. Geliş hikâyelerini anlattılar. Zehra’nın nasıl güzel cümleler kurabildiği konusundaki merakları getirmiş onları. Yazarlık okulundan söz etmişler, Atölye çalışmalarından v.s. Böylece tanıştık Kübra Taş’la. Çeviri konusunda çalışmak istediğini söyledi. Ne güzel bir haberdi bu. Dergi olarak ne çok arayışlara girmiştik çeviri konusunda. Düzenli çeviri yapmaları bahsinde anlaştık. İlk çalışmalar geldi. Yazarın üslubunu koruma çabası dikkatimizi çekti. Artık başka dillerden düşüncelere kapı aralamanın huzuru vardı içimizde. Dergi olmak zaten böyle bir şey demiştik yıllar önce, derlenmek toparlanmak gibi bir şey. Kalemlerine, yüreklerine sağlık. Akalemler onlarla var. Bilinsin istedik.

DENEME'NİN YÜKSELİŞİ ÜZERİNE

ZADIE SMİTH

Neden romancılar deneme yazarlar? Hâlbuki birçok yayınevi romanı tercih eder. Kitabevleri onları nereye koyacağını bilemezler. Çok nadir bir okuyucu kitlesi vardır ki ısrarla bu kitapları bulmaya çalışsın. Yine de, son aylarda, yazarlar arasından, Jonathan Safran Foer, Margaret Drabble, Chinua Achebe ve Michael Chabon denemeler yayınladılar, bu ay da ben yayınlıyorum. Kendiminkini neden yazdığımı biliyorum ve buna rağmen onların onlarınkini neden yazdığını, “deneme” kelimesiyle hepimizin aynı şeyi kastedip kastetmediğimizi ve dahası bugünlerde denemenin, tam olarak, ne olduğunu merak ediyorum. Bu kelime Oxford İngilizce sözlüğündeki küçük köşesinde yıllar boyunca şekil değiştirmiş olup tutarsız bir tarihe sahiptir.

Samuel Johnson için, 1755, deneme: “Zihnin serbestçe dışa vurumudur; sindirilememiş kurlsız bir parçadır; düzenli ya da sıralı bir kompozisyon değildir.” Ve bu bize Johnson’ın sözcüksel tuhafılıklarından sadece birisi gibi görünse de Joseph Addison’ın da, bilhassa, aynı fikirde (“ehlileştirilmemiş bu kompozisyonlar denemeler adıyla bilinir”) ve üç yüzyıl öncelerinde muğlakta olsa ters bir anlam taşıyor olduğunu öğrenmemizle yanlışımızı fark ettik. 1500’lerin başında deneme: test etme ya da kalkışma süreci ya da eylemi; bir numune, örnek; prova; bir kalkışma ya da girişim; bir şeyi yapmak için gösterilen gayret; eskiz; ilk taslak. 1900’lerin ortasına kadar da bilindik, doğal halini almadı : “Kapsamı açısından sınırlı olsa da biçim bakımından özenle hazırlanmış bir kompozisyon.” Romancıları, buna rağmen, kendisine çeken şey hangisi – sınırların rahatlığı mı yoksa kurlsızlığın özgürlüğü mü?

Amerikalı romancı ve deneme yazarı David Shields’in yeni kitabı kurlsızlığın gerekçelerini açıklıyor. Shields *Gerçeklik Açlığı: Bir Manifesto*’da içinden çıkılması güç gerçeklerin- ya da doğruluk diyebiliriz- yapay ve hayale dayalı anlatılar yapan romancıların ve diğer sanatçıların, özenle hazırladıkları eserlerinden daha üstün olduğunu şiddetle savunuyor. Shields için deneme formunda deneysel, yapılmamış ve cilalanmamış olan her ne ise önemli olan şey kesinlikle odur. Özenle şekillendirilmiş, bütünleyici bir tavırla işlenen romanların ise sıkıcı ve genelleyici olduğunu düşünüyor; hâlihazırda zaten “katlanılmaz derecede yapay olan dünya” ile baş edebilmek için fazlasıyla yapay. Bunun yerine

gerçeğin her bir parçasının alıntılar yapılarak, sahiplenilerek, şiirselleştirilerek ya da kolaj hikayeler oluşturularak sanatçılar tarafından işlenmesini öneriyor, yani, gerçeğin intikamı, her ne şekilde olursa olsun. Ve geleneksel yapının lanetlenmesini. *Gerçeklik Açlığı (Reality Hunger)* dağınık aforizmaları ve alıntıları toparlayıp kesin bir yazınsal yapı kullanmadan konuyla birleştirilmesiyle tam da bunu yapıyor. Shields’in becerisinin ne kadar takdir edilesi olduğunu gerçeğin birçok eksik parçasını bir araya toplayıp birbiriyle etkileşim haline getirerek, bunun yazılmış olmaktan çok gerçekte “derlenmiş” bir manifesto olup olmadığı konusunda bizi kararsız bırakmasını göstermektedir. Sonuçta, birçok fikrine katılmasanız bile, benim gibi, okumak heyecan verici.

Ağır bir polemik, birbiriyle savaş halindeki iki kardeş içgüdünün – kurgusal ve kurgusal olmayan- düşünme yolunda affedilebilir olanlar olduğunu belirtiyordu. Shields bunu şöyle söylemeyi seviyor “Hikâye her şeyin bir sebebi vardır der, bense hayır demek istiyorum, öyle değil”; ben de şöyle demek istiyorum “kötü hikâye, evet, bunu yapar ama şüphesiz ki iyi hikâyeler de vardır”. Her neyse, Shields’in provokasyonlarını okumak ve içten içe bununla savaşmak mutluluk vericidir, özellikle deneme yazan bir romancıysanız eğer (ya da her ikisini de seven bir okuyucu). Sayfaları kurgu karşıtı kışkırtıcı söylemlerle dolu: “Karakterleri yaratanlar, geleneksel anlamda, kendilerinin bile inanmayı bıraktığı kuklalardan daha fazlasını bize sunmayı artık başaramamaktadırlar”. Ve: “ tüm iyi hikâyeler gerçektir”. Ve: “Dünya hâlihazırda vardır. Neden onu tekrar yaratıyorsun?”. Yazarın bir form olarak romanda istediğini bulamamasına bağlamak her ne kadar cazip görünse de (Shields 90’ların başından bu yana roman yazmamaktadır) roman nefretini çok samimi bir şekilde ifade etmesinin nedeni yalnız kendisinin böyle hissetmediğini göstermek istemesindendir- bence haklıdır.

Heyecanlı bir Amerikalı yazı öğrencisi bana kitabın bir ön baskısını verdi ve ders verdiğim geçen yarıyıl boyunca Shields’in fikirlerinden aynı şekilde etkilenen birçok öğrenciyle karşılaştım. Tabii, öğrencilerin bu türlü heyecanlarını küçük görmek kolaydır. Genel anlamda konuşursak eğer, standart bir yazı öğrencisine hayale dayalı romanın (onun tüm kaba, duygusal, “

burjuva"- ve üzerine düşünmesi zor olan- olay örgüleri, karakterleri ve diyologlarıyla beraber) öldüğü haberinden daha çok heyecan verecek çok az şey vardır. Hayal gücün seni yüzüstü bıraktığında artık romancının iş tanımında bunun olması gerekmediğini bilmek iç rahatlatıcı bir şey. Peki ya "cui bono?" (latince-kimin yararına) kurgunun kendilerini aştığını düşünen yazı öğrencilerinin sorması için mantıklı bir soruysa, mezarın üzerinde dans edenler romancıların kendileriyle bu kime yarar sağlar?

Bunu soruyorum çünkü *Gerçeklik Açlığı* hayal gücü kuvvetli bir yazarlar grubu tarafından "yüksek övgüler" ile bahsediliyor - Jonathan Lethem, Geoff Dyer, Tim Parks, Charles D'Ambrosio ve Rick Moody vs.- görünen o ki hepsi edebi hara-kiri yapmaya istekli. En çarpıcı olanı is John Coetzee'nin cevabı, bütünüyle alıntılanmaya değer: "Yeni neslin yazarları ve sanatçıları adına bir manifesto, yeni bir yüzyıl için " Bir Yenilik Yap", geleneksel metotlara topyekûn bir saldırı, özellikle de iyi bir romanı tanımlayan şeylere. Bilindik ve bilinmedik geniş bir kaynak yelpazesinden yararlanarak David Shields bizi eğlenceli ve merak uyandıran entelektüel bir yolculuğa çıkartıyor. Ben *Gerçeklik Açlığı*'nı oldukça beğendim ve kendimi Shields'ı destekler halde buldum. Bana da, olay örgüsüyle, karakterleriyle ve mekânlarıyla iyi hazırlanmış romanlardan gına geldi. Bende, (Shields'in bahsettiği gibi) edebiyatın 'düşünce, bilinç ve hikmet arayan bir formu'na çekiliyorum. Ben, de, roman gibi görünmeyen romanları beğeniyorum."

J. Coetzee bizim en iyi romancılarımızdan ve de roman formundan duyduğu rahatsızlığı her bir yayınlı daha belirgin hale gelenlerden birisi. Birinci ağızdan anılar, otobiyografik ve filozofik alegoriler ve ders kılığındaki romanlar- O bunların hepsini "iyi yazılmış roman"ın kuyusunu kazmak için kullanmakta ki edebi aktivitelerin daha düşük bir formu, hatta nisbeten sınır bozmayı olsa bile bir yazar olan E.M. Forster'in iç çekerek tanımladığı gibi : "Evet –canım, evet- roman bir yalanı anlatır". Ama " iyi yazılmış roman"a karşı estetik ve etik anlamdaki itirazları anlamak güç olmasa bile, eski edebiyat kurallarının yenileriyle yer değiştirmesine izin vermemek için dikkatli olmalıyız. İyi yazılmış romanların böyle kolayca gözden çıkarılışı ikinci bir değerlendirmeyi hak ediyor. Öncelikle "iyi yazılmış roman" bana, ideal bir âlemin her yerinde ama bu dünyada sadece birkaç yerde var olan, Platon vari bir çeşit öcüyümüş gibi görünüyor. *Gerçeklik Açlığı* "roman gibi görünmeyen romanlar"dan zevk almanın ise bir şekilde sıra dışı olduğuna, rafine bir edebi lezzetinin işareti olduğuna inanmamızı istiyor.

Lakin bizim edebiyat kanunlarımızın en itibari olanı bile romanın tarihiyle kuralları reddedişin tarihi eş

zamanlı olduğunu söylemektedir. Çünkü okuyucular olarak bizler sadece romanın genel belirsiz havasını değil daha çok bireyin hayal gücünün oluşturduğu özgün işleri sevmekte ve takdir etmekteyiz. O bilindik "en iyi romanlar" listesinde bile, farklı türlerdeki klasiklerde ve diğerlerinde, içlerinden tek bir " iyi yazılmış" roman bulmak zordur, tabii eğer iyi yazılmışla kastettiğimiz şey "dengeli, nizami, öngörülebilir ve özenle hazırlanmış" ise. Mesela sindirilmesi güç deneme bölümleri, saçma planı ve uzunluğuyla *Savaş ve Barış* iyi yazılmış bir roman mıdır? Peki ya *Dava*? Ya da bizim gelişi güzel yerip durduğumuz o sade Viktorya dönemi romanları? Sadece uzaktan ve aklımızda öyle kaldığı için, bu kadar sade görünüyor olmasın? Bunların hangisi gerçekten "iyi yazılmış"? *Jane Eyre* ilk okurları tarafından histerik ve dengesiz olarak görülmüştü; kadınsı olmayan, ağır tavrı ve Spinoza'dan ödünç alınmış ahlaki yapısı ile biz bugün *Middlemarch*'ı yayımlandığında ne kadar uçuk ve garip göründüğünü unutarak "tam anlamıyla" bir roman olarak düşünüyoruz. Klasik romanlarımızda her zaman bazı şeyler tuhaf, itaatsiz ve Hardy'nin Little Father Time (*Adsız Sansız Bir Jude* romanından) karakteri kadar belirgin bir şekilde doğaüstüdür. Roman gibi görünmeyen romanlar mı? Mesele edebiyatın kanunlarına geldiğinde- Lorrie Moore'dan bir satır çalarak- bu gibi romanlar buradaki tek romanlardır. Ve bu kitapların soluk kopyalarının kitapçılarda bulunması oldukça genel ve alışlagelmiş ve de hassas okuyucuların midesini bulandıran bir durum olsa bile, hata gerçekten hayali anlatının kendisinde midir? "Lirik deneme", Shield'in adlandırdığı gibi, romanların problemlerine cevap olabilecek mi? Romandaki olay örgüsü, karakterler ve mekân terk mi edilecek, artık bizim yeni hedeflerimize uygun mu değiller, yoksa tüm saha soğukkanlılıkla üstün nitelikli ve veciz denemeye mi teslim edilecek?

Bu tartışmalara göre tüm olay örgüleri "alışlagelmiş", tüm karakterler duygusal ve burjuva ve hikâyenin geçtiği yerler de boyanmış döşenmiş kötü tiyatral sahnelerdir. Bu gibi itirazlar, bana kalırsa, kötü roman deneyimi sonrasında verilmiş samimi tepkiler. Shields, Coetzee ya da *Gerçeklik Açlığı*nı bir manifesto olarak değerlendiren diğer yazarların samimiyetine yönelik şüphe duymuyorum. Kötü bir roman hem sanatsal hem de etik olarak okuyucuya bir hakaret, çünkü gerçekliği karalamakta ve doğrudan gerçekleri konuşuyormuş gibi görünen bir yazı türüne açıklık hissetmenize neden oluyor doğrusu. Fakat ayrıca, lirik sayılabilecek bir deneme kitabını henüz bitirmiş birisi olarak, bu asil ruhlu itirazların ve onları tamamlayan bazıları hakkında dürüst olmanın zor olduğu daha derin ve psikolojik başka motivasyonların olduğunu düşünüyorum. "Modern Deneme"sinde Virginia Woolf bu konuda oldukça

ferasetli ve fazlasıyla açıktır. “Denemede edebiyatın saf olmayan hallerine yer yok” diye yazıyor. “Deneme saf olmalıdır- bir su kadar saf ya da bir şarap kadar saf ama donukluktan, ölümlükten ve dış etkilere ari.” Evet, işte tam olarak bu. Şöyle yazıyor, bir deneme “yüzeyindeki her bir atom parlayana kadar cilalanabilir”- evet, yine, işte bu. Saflığa, mükemmelliğe, ciddi bir açıklık duyan belirli bir tip yazarlar mevcut – çoğunluğu erkek ama katiyen sadece onlar değil- ve bu tip her zaman deneme formuna büyük bir hürmet gösteriyor. Çünkü denemeler mükemmellik gibi bir şeyin ihtimaline dayanıyor.

Romanlar ise, bunun aksine, özel durumlara özgü, dengesiz, can sıkıcı ve sıklıkla mide bulandırıcıdır- özellikle kendiniz yazdıysanız. Bir denemenin ya da – daha iyisi!- bir aforizmanın sınırları içerisinde olmayı hayal ettiğiniz yazar olabilirsiniz. Yersiz kelime yok, her şeyi anlatan zayıf noktalar yok (diyaloglar, ikna edici temsili roller, olay örgüsü), boşluklar yok, eksik yok. Bence kurgu yazarlarını asıl cezbeden şey denemenin ve gerçek hayatın, sınırlarıdır. Bir deneme, sınırlı alanı içerisinde size bir bilge olma, kendi iddianızı savunma, bir şeyleri derinlemesine anlıyormuş gibi görünme imkânını verir- çoğunlukla araştırdığınız şey kendiniz olmasına rağmen. Shields’ın tanımıyla “ölüm döşeğindeki geleneksel roman”ın başlıca dayanağı olan “diğer insanlar” ise “ lirik deneme” içinde var olmayan bir noktaya geri çekilme alışkanlığına sahiplerdir.

Bunlar roman yazmanın size muhtemelen vermeyeceği doyumlardır. Mükemmel denemeler bu dünyada bolca mevcuttur. Joan Didion’unkilerin neredeyse her biri bu kategoriye uyar. Mükemmel romanlar ise, hepimizin bildiği gibi, Halley kuyruklu yıldızından daha nadirdir. İşte bu yüzden, bir yazar için, roman yerine bir deneme yazmak pis ve derin bir su birikintisine bir süre gözünü diktikten sonra temiz bir pencere camından bakmaya başlamak gibidir. Çerçeveye ne kadar da mükemmel uyuyor! Ve tabii kendi yazdıkları kurgulara karşı şiddetli bir bulantı hissi duyan yazarlar çok muhtemeldir ki akranlarının kurgularını okurken de böyle hissedeceklerdir. İçinde tüm dandik hilelerin döndüğü bir romanı memnuniyetle okumak zordur. İddia ederim ki yazarların diğer yazarlara gönderdiği ön baskıların büyük bir çoğunluğunun iki sayfasından fazlası nadiren okunuyordur. (“Düzeltilmeler” diyor Shields, 560 nolu aforizmada, “eğer hayatım bu kitaba bağlı olsaydı ben onu okuyamazdım. ‘İyi’ bir roman olabilir ya da ‘kötü’ bir roman olabilir ama artık romanvari formun içtenlikle kucak açışına hayal gücüm daha fazla boyun eğemiyor). Birisinin kendi hayal gücünün paslı işlerinden bıkmış, diğer insanlarınkilerden bıkmak kolay ve oradan da romanı bütünüyle terk etmesi arasında çok kısa bir mesafe vardır.

İstisna, istisna. Sonra kayda değer bir şeyler elinize geçiyor. Çok sık olmasa da – şimdilerde de 1930’larda olduğundan daha az ya da çok değil, ya da 1890’lardan ya da 1750’lerden-arada sırada, harika şeyler okuyorsun. (Edebiyatın öldüğü üzerine yapılan tüm boş konuşmalara rağmen, mükemmel romanların oranı bugüne kadar aşağı yukarı hep aynı oldu ve her zaman olacak. Tahminime göre her 10 yılda 10 tane. Bunların arka planında, en azından, bu okuyucunun minnet duyduğu düzinelerce iyi roman olmasına rağmen.). Ara ara bir yazar gelir ve sizin inancınızı tazeler. Yakın geçmişte bende bu etkiyi yaratan bir kitap için şu an masamın etrafına bakıyorum da: Jean-Philippe Toussaint’dan *Banyo* ve *Televizyon*, David Mazzucchelli’den *Asterios Polyp*, David Mitchell’den *9. Rüya*, Hilary Mantel’den *Bir Aşk Deneyi*, Dennis Cooper’ın *My Loose Thread*’i, Elfriede Jelinek’ten *Piyano Öğretmeni*, J.G. Ballard’ın toplu kısa hikâyeleri.

Bazı insanlar ise olay örgüsü, mekân ve karakter kullanımlarıyla genellemelere mahkûm edilemezler. Bazı insanlar hakikaten tam manasıyla bunlardan azad edilmiştir. Yazdıkları şeylere üzülenek “iyi yazılmış” diyemiyorum; kesinlikle hepsinde bazı garip şeyler var ama bu gariplikler gerçeğin fazlalığından değil, hayal gücüne dayalı ürünlerin bolluğundan kaynaklanıyor. “Güzellik Üzerine” isimli denemesinde Francis Bacon şöyle yazmış “ Müthiş bir güzellik yoktur ki içinde aynı oranda enteresanlık barındırmassın”. Doğru söylemiş. Bu sene bilhassa Ballard’ın hikâyeleri benim için bir keşif oldu, iyi hazırlanmış, sözüm ona rezil unsurlarla dolu- olay örgüsü, mekân, karakter- ama aynı oranda da hala enteresan. Tüm İngiliz kısa hikâye yazarlarının elde çıkardığı normal unsurları kullanıyormuş gibi görünmesine rağmen bu kadar enteresan olmayı amansızca ve mütemadiyen başarması bir mucize. Sonuç olarak Ballard okumalarında küçük bir mahcup edici yön var: Şu gerçeğe yüzleşmelisin ki başka dünyalarla irtibat kurmadan beş sayfa dahi yazamayacak kadar hayal güçleri taze yazarlar mevcut.

Hayal gücümüz köreldiğinde – Coetzee gibi, otobiyografik bir yamyamlığa doğru, nasıl da şaşırtıcı bir şekilde, gerilediğimizde- başka bir yazı türünün varlığına inanmayı kesmemiz kolaydır. Fakat o mevcuttur. Ve hayal gücüne dayalı romanı terk etmeye gerek yoktur; sadece bizim daha iyi örneklerini ummaya ihtiyacımız vardır. (Coetzee’in külliyatında, tabii, daha iyi örneklerimiz mevcut. Michael K. Yaşamı ve *Yaşadığı Dönem* ve *Utancı* gibi tamamen hayal ürünü olan sanatsal nitelikteki romanları okuyucuya uzun bir dönem kurtulmayacağı ayrı bir memnuniyet sunar ve yine etkileyici ama daha sönük olan sonraki çalışmaları, denemevari ve kendini referans gösterdiği *Kötü Bir Yılın Güncesi* ve *Yaz*

Mevsimi bu etkiyi pek yaratmaz.) Bu durum belki de şu anda masası başında oturan genç bir yazarın “daha çok gerçeklik” barındırma fikri için kesinlikle silah kuşanma çağrısı iken, bu masadaki bu yazar için, bu tartışma ontolojik olarak belirsizdir. Ben kendi pis su birikintimden temiz bir pencere camına doğru döndüğümde, esas itibariyle, denemede kendimi kurguda olduğundan daha fazla “doğrucu” hissettiğimi söyleyemem. Yazı her zaman yüksek derecede stilize edilmiş ve yapay bir harekettir ve bunun aksini beklemek oldukça Amerikan işi ve püritandır. Ben yine savunma için bir kez daha Woolf’u çağıracağım. “Harfi harfine doğruyu söylemenin”, yazıyor, “denemede yeri yoktur”. İşte yine tam olarak bu. Harfi harfine doğruluk sizin bir gazete makalesinden bekleyeceğiniz, ya da ümit edeceğiniz bir şeydir. Fakat deneme, anıların bir parçası olsa bile, bir imgeleme hareketidir. “Bir düşünme, bilinçlilik, hikmet arama biçimi”dir, ya da olmalıdır ama hala içinde kurgu kadar sanat barındırmaktadır. İyi bir kurmaca olmayan yazı, herhangi bir peri masalı kadar düşünülp tasarlanmış ve yapaydır. Tuhaf ki *Gerçeklik Açlığı* bu tezle zaten aynı fikirdedir; dolambaçlı anlatımının içinde denemeyi esasında hayal gücüne dayalı olarak tanımlayarak sonuçlandırır ve Shields onun hayale dayalı niteliklerinin gelişmesini arzu eder- hâlbuki tek kınanan şey romandaki hayal gücü olması lazım gibi görünüyor. Enteresan bir tartışma fakat sanırım birçok romanın benimsediği alışıl gelmiş yapı kurgusal imgeleme kötü bir şöhet vermeye yetti.

Kendi adıma, Shields’ın tarif ettiği bir çeşit roman-bulantısının tamamen uzağında kendi denemelerimi kaleme aldığımı, mademki bitirdim, biliyorum. Kafka’nın “Bir Savaşın Tasviri”nin bir satırında çok iyi ifade ettiği o anlatı şüphecilüğünün bayağı bir versiyonu beni baskılıyordu: “Peki ya sonra? Sonrası yok”. Basitçe söylersem, hayal gücüm kurumuştı ve kendimi yazmak için gereken, hayale dayalı anlatıların kalbinde oturan “peki ya sonra ve sonra”ya getiremiyordum. Siz bu durumdayken- buna genellikle “yazar tikanıklığı” denilir- kurgu fikri tatsızlaşmaya başlar. Fakat enteresan bir döngüsel etkiyle, benim kurgudan başka hiçbir şeyden duyduğum hevesimi tekrar tazeleyen şey deneme yazma deneyimim oldu. Kafka üzerine, Nabokov üzerine, George Eliot üzerine, Zora Neale Hurston üzerine denemeler yazıyordum, yapay ve tamamen hayal ürünü olanların heyecanı ve gururunun daha yeni yeni içindeyken. Kitabın başlığı, *Bugün Farklı Düşünüyorum*, bunun gibi harika kurguların her zaman üzerimde yarat-

tığı etkiye işaret etmek maksadındadır. Eskiden, mesela, şöyle düşündüm: Aile hayatı hakkında bir daha başka bir uzun roman okumak istemiyorum- ve sonra *Düzeltilmeler*’i okudum. O kitap bana sanatın doğası hakkında hiçbir kişisel denemeden alamayacağım birşeyi verdi (Bence bazı şeyler çoklu bilincin inandırıcı bir taklidi olabilirler, “diğer insanlar” olarak da bilinen şeyler). Ve tam aksini de. Böyle hisseden tek kişi olduğumu zannetmiyorum. Genel okuyucular olarak, çok şükür ki manifestoların katı kuralları ile yaşamak zorunda değiliz, bize oldukça farklı, aynı oranda değerli, yazı deneyimleri sunan iki tür arasından birini seçmek zorunda olmadığımız için şanslıyız.

Kitabımdaki son deneme, denemede olduğu kadar kurguda da üstün yeteneklere sahip olan yazar David Foster Wallace üzerine eğilmektedir. Roman bulantısı son derece yüksek, bu türe bitmeyen ve ciddi felsefi itirazları olan ama yine de her halükarda yazmaya devam edecek gözü pekliğe ve saf yeteneğe sahip olan bu yazardan daha iyi bir örnek bulamıyorum. Tüm iyi kurgu yazarlarını olduğu gibi onu okumak da diğer yazarlar için zordur çünkü doğal yeteneği o kadar belirgindir ki siz de karın ağrısı yapar. Fakat bu kurgu sizin içindir; size kendi başınıza yapamayacağınız şeyleri göstererek sizinle alay eder. Bu arada denemeleri de mükemmelliğin ve bilindik ve kavraması kolay konuların anlatılıp parlatılmasının mümkünlüğüyle sizi alaya alır. Her şeyden çok mükemmelliği önemseyen okuyucular için, sizin romanların bayağı olay örgüsü, karakterleri ve mekânlarından uzaklaşmanızı sağlayacak edebiyatta birçok ince detaylarla döşenmiş, güzel ve vecize kabilinden tali yollar vardır. Aklıma gelenler: David Markson’ın *Reader’s Block*’u, Peter Handke’nin *Dünyanın Ağırılığı*, Raymond Queneau’nun *Biçem Alıştırıcıları*, Georges Perec’in *Mekân Feşmeken*’i ve Kafka’nın kendi *Mavi Oktav Defterleri*...

Ama öykücülüğün katlanılması güç yapaylığına öfkenizi kustuktan sonra, Kafka’yla birlikte bağırıp, “Peki ya sonra? Sonra yok”, belki kendinizi tekrar “Peki ya sonra ve sonra” yol ayrımında bulabilirsiniz, sadece orada ne olup bittiğini görmek için. Çünkü o eski formülün hala bir parça büyüsü var, Werner Herzog’un, geçenlerde kurgunun önemini anlatıyordu, “estetik gerçeklik” olarak tanımladığı şeyden bir parça. Ve size hayal gücü çok kuvvetli bazı yazarlar ara ara “peki ya sonra”nın sizin vaktinize degeceğini kanıtlayacaktır.

Çeviri : Kübra TAŞ

DURU BİR ÇİÇEĞİN DOĞUM ŞARKISI

Savaşın kalıntılarını saklayacağız.
Bir damla kanını, intikamını kurutmasın kimse.
Zulüm uzanırsa yeniden göğsümüze,
Mızrağını bilesin, çürütmesin kimse.

Nil, ilim getirsin çatlayan dudaklarımıza
Bilmeyen sussun, incitmesin kelimeleri.
Madem kaderin aynı rüyasındayız,
Bize sürecektir merhemi yoksa
Yaramızı daha da kanatmasın kimse.

Son ağlayan çocuğun gözyaşı,
Abıhayat yağmurudur ruhumuza.
İmkânlar sızlamasın durulsun.
Belki arınırsınız da insansızlığımızdan...

Onmaz sanılan yaraların
Lav kurusu kabukları çatlayınca,
Yaşadığımızın adı;
Duru bir çiçeğin doğum şarkısı...

Bu şarkıya, aydınlığa ve kurtuluşa
İlk inandığımız güne gidip mesken tutacağız.
Bir gün barış mutlaka görünecek avlumuza.
Barışın şarkısını dudaklarında taşıyanlar;
Neden savaştığını unutmadan yaşayanlardır...

Emre KARASU**ŞİİR KOKUSU**

Gün batar, sen bir şarkı mırıldanırsın.
Ne o gece biter ne de ben uyurum.
Takılır dilime şarkın sabaha kadar söylerim.
Ne o şarkı biter ne sesimi duyururum.

Akar ılık ılık bağrımdan koyu kırmızı,
Ne kanamam durur ne de ben ölürüm.
Gizlice saklarım duldana acılarımı;
Kâinatın en katlanılır yerine.
Bir tek orası alıkoyar fırtınadan;
Kara kaplı defter yapraklarını.

Sıkça adın geçer şiirlerimde,
Sen koksun diye sayfalarım.
Ne sensiz şiir yazarım ne de sana okuturum...

Alaaddin ÜNAL**ŞİİR; YAZARDIM**

Daha güzel yazardım ağlamasaydım.
Veyahut nefesim kesilmesiydi.
Avuçlarım kararmasa, saçlarım dökülme-
seydi.
İnanıyorum annem ekmeğimden kaygılan-
masaydı.
Yani ağlamasam yazardım...
En azından şiir kokulu mezarlar kazardım.
Son sayfayı çekerdim üzerime,
Kendi ellerimle mezar taşıma şair yazardım.

Alaaddin ÜNAL

SAATLERİ AYARLAMA ENSTİTÜSÜ'ne Dair

Kerem GÖKÇE

Ülkemizin 19. yüzyıl sonlarında ve 20. yüzyıl başlarında yaşadığı önemli olaylar bu dönemi anlatan romanlar açısından geniş imkânlar sunuyor. Balkan Savaşı, 1. ve 2. Meşrutiyet, Cihan Harbi, Milli Mücadele ve Cumhuriyet yılları toplumdaki yaklaşım farklarını vurgulamak için kullanılan köşe taşları olagelmiş. Saatleri Ayarlama Enstitüsü (SAE) de, çok belirgin çizgilerle olmasa da, bu olanaklardan yararlanmış. Hayri İrdal'ın 2. Abdülhamit ve 2. Meşrutiyet yıllarında geçen çocukluğu, Nuri Efendi'nin dizi dibindeki çıraklığı, mütareke yıllarındaki gençliği ve ilk evliliği, cumhuriyet devrinden ileriye uzanan enstitü yılları... Bu dönemlerin her birinde hem toplum hayatı hem de toplumla bireyin ilişkileri bağlamında önemli farklar var. Bu değişimi olaylar dizisi dışında romanın dilinde de duyumsuyoruz. Dil bakımından SAE'nin en belirleyici özelliği bu. Zaman çizgisi ilerledikçe dil de değişiyor. Üstelik yazar, bunu yalnızca konuşmalarla sınırlı tutmak kolaycılığına da kaçmamış. Romanın tümü için geçerli bir kural haline getirmiş. Sayfalar ilerledikçe daha az sözlük kullanır hale geliyorsunuz. Bunda anlatım diline alışmaktan çok yazarın tercihini bu yönde kullanmış olmasının etkili olduğunu belirtmek gerekiyor.

Romanın zengin bir anlatımı ve geniş bir sözcük dağarcığı var. Bu zenginlik anlatıya güç katıp okurun zihnindeki boşlukları doldurmak için kolaylık sağlarken bir yandan da ahenk sorununa kapı açabilirdi. Tabii eğer Ahmet Hamdi Tanpınar edebiyatın neredeyse bütün türlerine hâkim bir aydın olmasaydı. Usta işi cümle kurulumları ve doğru sözcük seçimleri metni süregelen hale getirilmiş.

Öte yandan okurun romanın başıyla sonu arasında, konuya bakışındaki değişim de önemli bir husus. Başlıktan ve ilk sayfalardan itibaren okurun zihninde beliren 'parodi havası' ne böyle bir kurumun, ne de böyle bir hikâyenin gerçek olamayacağını, olsa olsa hayatın bir parçasından

abartılı bir alıntı yapıldığını düşündürüyor. Ancak yazar hikâyeyi o denli makul biçimde ayrıntılandırıyor ki, okur meseleye derece derece ikna oluyor. Kurmacanın gerçeğe yahut olması lazım gelen gerçeğe galip gelişi hayretle izleniyor. Hatta başta inanmadığınız kurumu, baskına gelen Zarife Hala'ya karşı, Halit Bey'le birlikte savunurken buluyorsunuz kendinizi. Bu, hakiki bir başarıdır ve mümkün kılmak sanıldığından çok daha zor olması gerekir.

Roman boyunca bir insanın sıfırdan inşasına tanık oluyorsunuz. Hayri İrdal, yaşamı boyunca hepsi yarım yamalak olmak kaydıyla, önüne çıkan düzensiz eğitim olanaklarının ona sundukları sayesinde, Halit Ayaracı ile tanıştıkları gün sergilediği göz alıcı 'talih anı' gösterisiyle geleceğini kurguluyor. Bu anda, bir eylem adamı olan ama esaslı bir fikri, özelliği, becerisi olmayan Halit Ayaracı, Hayri İrdal'ın nasıl kullanacağını bilmediği hayat felsefesi ile eksik yanını tamamlıyor. Hayri Bey önceleri oyalansa da bir süre sonra yeniden iç huzurunu kaybediyor. Her parçasının yarım oluşu ve yetersiz uzmanlığı ancak yapı bütünüyle ortaya çıkınca kendini gösteriyor. Tıpkı Dr. Mussak'ın yaptığı merdivensiz bina gibi, ekonomik ve ailevi bütün sorunlarını çözdüğü bir anda, hiçbir şeyin onu mutlu etmeye yetmediğini gören, oğlu Ahmet'in ona sırtını dönüşünü bir yumru gibi boğazında taşıyan, huzursuz, *gayrimemnun* bir adam olup çıkıyor Hayri İrdal. Geçmişini oluşturan saatçilik, simyacılık, muhasiplik, telgrafçılık, definecilik, dervişlik gibi pek çok unsurun üstüne bir de *fonksiyonunu zamanla kendisi belirleyecek* bir kurumun içinde oluşu, yaşadığı lüks hayata karşın derin bir varlık sorunuyla yüzleşmeyi zorunlu kılıyor.

Genel bir kural olarak yazarlar anlatıyı tasarlarlarken konuyla ilgili özlü, net ifadeleri metnin bir yerine yerleştirmek isterler. Özel olarak böyle bir çabaları olmasa dahi, yazım sürecinde 'sebebi telif'i ifade ettikleri satırlar dikkatli bir okurun gö-

zünden kaçmaz. Okuma esnasında bu ifadelere rastladığımda heyecanlanırım. Aradan on yıllar geçmiş, yazarla arama ölümle yaşamın aşılmaz duvarı girmiş olsa bile bir anlık yakınlık, bir fikir akrabalığı kurmuş sayarım kendimi. İştekitabın kalbini buldum, derim.

SAE'nin kalbi, Zarife Hala'nın evinde sabaha dek süren eğlencede Halit Ayarcı ile Hayri İrdal arasındaki yarı kırıcı hesaplaşmadır. Bu bölümde iki adamın kişisel olarak ayrılıp birleştikleri konular tartışılırken toplumun ve bireyin çıkarları üzerinden olgun bir durum belirlemesini buluruz: *Doğru ya bütün olur, ya hiç olmaz. Dostum, sizin bahsettiğiniz sağlam kıymetler ancak bir lokma bir hırka yaşamaya razı olanlar içindir. Sizin gibi her şeyi ve hepsini birden isteyenler için değil. Bütün ve halis şahsiyet, her şeyden evvel kendisiyle yetinmeyi icap ettirir.*

Halit Bey'in bu sözleri, Hayri İrdal'ın kişisel vaziyetiyle, romanın başından beri önemi vurgulanan kurumun ve bütünüyle devlet mekanizmasının işleyişine açıklık getirir. Evet, kurum lüzumsuzdur. Yapılan onca harcama, verilen mesai bütünüyle savurganlıktır. Ancak bu akışa yön veren şüphesiz insanların bencilliği, kişisel çıkarlarıyla çatışmadığı sürece, gönül rahatlığıyla tatmin edebilecekleri kamu varlığını yağmalama arzusudur. Hayri Bey huzursuz olsa bile bir yanıyla bu yağmaya razı olmuş, katılmış, en azından görmezden gelmiştir. Yani SAE evvela bir insan zaafı eleştirisidir. İlk bakışta baskın görünen sistem ve toplum eleştirisi daha sonra gelir. İlerleyen sayfalarda Hayri Bey de, kendini dışarıda tutma bencilliğini ihmal etmeden, aynı kanaate varır. Yapımı planlanan kooperatif evleri bahsinde: *Umum parası sarf edilirken o kadar cömert, hasbi, kayıtsız şartsız yenilik taraftarı olan, benim eserimle övünen insanlar, şimdi kendi menfaatleri ortaya konunca birden bire dönmüşlerdi,* diye itiraf eder.

Özetle SAE dünyanın en eski konularından birini işler. Ama bunu yazım yılına hatta günümüze dahi oranla çok orijinal, çok zengin bir biçimiyle yapar.

*Ah ya rabbim! Ekmek paramı niçin bana doğru-
dan doğruya vermedin de, beni başkalarının uydurduğu
bir yalan yaptın. Hakikatte de böyle idim. Ucunu buca-
ğını bilmediğim, her gün yeni bir parçasıyla karşılaştı-
ğım adeta tefrika halinde bir yalan olmuştum.*

ZEYDAN'I AŞK

Geceler göçmen kuşlardandır,
Göz pınarlarında eylenir bir müddet...
Saçlarının rüzgârında dinlenir kanatları,
Mehtap beslenir kirpiklerinden bir müddet...

Her yağmur damlası birer ilmektir,
Hasretinle örер zamanı bir müddet...
Suskundur yapraklar güzün yüzüne,
Kar üşümesin diye uzanır yere bir müddet...

Hayat ıstırapla dolu bin bir duraktır,
Mutluluk gözlerinde ışıttır bir müddet...
Rüzgâr her şeyi savurup gitse de
Canan candan evladır bir müddet...

Gözlerin yenilir gecenin ilerleyen saatlerine,
Uyku nehrine tutunur düşlerin bir müddet...
Sabahın ilk ışıklarıyla resmolur Erciyes,
Lafzı Celal ile tezyin olur bir müddet...

Hep aşkı anlatır eski kitaplar,
Tarifi meçhul olmaktan çıkar bir müddet...
Ne zaman kurtulsam yürek üşümesinden,
Yanımda bulurum seni bir müddet...

Ne kadar muhtacım bilemezsin ellerine,
Sonsuzluk yanında fanidir bir müddet...
Nasıl da yakar her şeyi Ya Hu,
Zeydan'ı aşk kapısıdır ömür bir müddet...

Burhan KALE

BENİM SADIK YÂRİM

Fatma DAĞLI

Güneş kayalıkların ardından göz kırpmıyor. Seher yeli tatlı tatlı esiyor. Uzun bacaklarımın üzerine dökülen yeşil eteklerim dalgalanıyor. Aaah, topuklarım. Keşke birazcık oturabilsem. Belli ki yaşlanıyorum artık. Asırlardır ayaktaım. Ne hayatlar geldi geçti gözlerimin önünden. Öteye geçenler, beride kalanlar. Yürek yangınlarını serin kanatlarım altında gözyaşlarıyla söndürmeye çalışanlar...

Yalnızca analara kıyamam. Tıpkı toprak anaya kıyamadığım gibi. Hele biri var ki... Mavi gözlerinde gezinen hüznü bulutları neşeli kahkahalar ardına saklayan, sıladayken bile gurbet kokan, incecik, bir damlacık.

Efendim? Merak mı ettiniz? Gelin o zaman, oturun dizlerimin dibine, size onun hikâyesini anlatayım...

Az ötede, etrafı mermer kaidelerle döşenmiş bakımlı bir mezarın kenarında iki büküm oturan, beyaz yüzünde mavi boncuklar gibi parıldayan gözleriyle meraklı meraklı etrafında olup bitenleri inceleyen yaşlı kadın delici bakışlarını dikti üzerimize. Uzun uzun süzdü bizi, düşündü biraz, sonra puantiyeli yazmasının ucuyla ağzını kapatarak kıkırdadı. Derken aniden durgunlaştı. Oturduğu yerde ileri geri sallandı. Sözü ağzımdan aldı.

“Eh” dedi, “Dinleyin öyleyse...”

“Bir yaşına varmadan anasız kalmışım. Ufak tefekliğim ondan belki de. Beni sevsinler, daha çok sevsinler diye olmadık şaklabanlıklar yaptım. Öksüzlüğümün acısı çeneme vurdu zamanla, düşünmemek için aklımı dilimin emrine vermişliğim çocukluğumla başladı, o gün bu gündür hep konuşurum. Gevezeliğimden sıkılıp kaçanlar olur bazen, aldırmam. Hayattan hıncımı almak istercesine geride kalanlara daha çok, daha çok anlatırım, ta ki hepsi çil yavrusu gibi dağılana kadar.”

Kıkırdıyor, sonra durgunlaşıp büyük bir ciddi-

yetle yüzümüzü süzüyor. Bir hüznün dalgası geçiyor gözlerinden. Eteğini çekiştirerek devam ediyor:

“Çocuk denecek yaşıydım. Akrabadan birinin kâtiplik yapan oğluna istediler, kıkırdadım, gönlü var deyip evlendirdiler. Yoktu desem yalan olur.” Yazmasının ucunu yeniden ağzına kapatarak kıkırdıyor.

“Çok yakışıklıydı be” derken yanakları pembeleşiyor, sonra yeniden durgunlaşıyor.

“Gözümü açıp gördüğüm, boyuna posuna tutulduğum, kadrimi kıymetimi bilmeyen, ömrümün baharını hazan eden ama yine de vazgeçmediğim, içimde bir yerlerde onun da benden vazgeçmeyeceğini bildiğim, uğruna türküler yaktığım, yıllarca yollarını gözlediğim yalnız hayatımın “hayat arkadaş”... Peşinde o gurbet senin, bu gurbet benim savruldu durdum. Gider, dönmezdi. Gönderir, gelmezdi. Dil bilmez, iz bilmez beş çocuklu biçare bir ana olarak erkekliğin şanından sayılan her eziyeti sineme çektim. Yine de gıkım çıkmadı.”

Durdu, bakışlarını sanki soru sormuş da cevap beklermiş gibi derin derin gezdirdi yüzümüzde. Sonra yazmasının ucuyla ağzını kapatarak kıkırdadı yeniden.

“Seviyordum be, seviyordum işte” deyiverdi. Sağa sola sallandı, sessizce dalgalandı, duruldu.

“Uslanmadı mı? Uslandı elbet. Boynunu büküp ocağına döndü, dizlerini kırıp dizim dibine oturdu ya keşke hep gideydi, hep gideydi de ben tek buna üzüleymdim. Gamzelerime yerleşmeye çalışan gülücükler ay yüzlü yavrumun solmaya başlayan yüzüyle beraber geldikleri gibi gidiverdiler. Çırpındık, çarpındık, ne yaptırırsak kâr etmedi.” Elini bağrına bastırdı, yutkundu.

“Acısı” dedi. “Acısı ilk günkü gibi şuramda. Onu sessiz yolculuğuna uğurlarken babasının bükülen beli bir daha doğrulmadı, ışık harelerinin kanat

çırpıldığı gözlerine kara bulutlar oturdu, artık ha var ha yoktu. Bir gün uğurladım onu da, kapısına geleni sorgusuz sualsiz içeri alan toprak ananın kollarına.” Kaşlarını kaldırarak birkaç adım ötedeki mezarı gösterirken, gözlerinden iki damla yaş düşüverdi avuçlarına.

“Allah geride kalanlara sabır versin” dediler.

“Geride kalanlar, geride mi kaldılar, geri de mi bıraktılar bilmem. Bildiğim bir şey varsa ben gerinin en dibinde kaldım. Yalnızlığın dibinde, karanlığın en dibinde... Hasret yaktıkça yüreğimi, gülücükler oturttum yanaklarıma, merhem niyetine kahkahalar sürdürdüm yanıklarına. Ondandır her şeyi alaya alışım. Bir tek burada, kara toprağın başucunda saliveririm içimde biriktirdiklerimi. Sessiz feryatlarıma tıkamaz kulaklarını. Titrek parmaklarımla kâh usul usul tarar, kâh hoyratça yolarım ıslak saçlarını. Yine de ah eylemez, koynunda yatırdıklarının kıymetini bilir, bilir de gözyaşlarıyla suladığım bağrından gülfidanları sunar bana.”

Sözün burasında elinin altındaki toprağı avuçlarına aldı.

“Ah kadim dostum” dedi, “Dost bilip düşman bulduğum, düşman bilip dostluğuna sığındığım.”

Sonra yazmasının ucuyla gözlerini kapattı. Bir damlacık kadın pınar olup çağladı.

Bu yılda yetmişti ömrü beyaz maskeli kara taşa sitemkâr sitemkâr bakmaya. İlk günkü gibi soğuk, ilk günkü gibi sert yıllara meydan okurcasına bir o kalmıştı dimdik ayakta. Gencecik bir kızı “alın yazımdır” diyerek işlemişti mağrur başına. Nemli gözlerini önce onun taş yüreğine, sonra acısından yol yol yarılmış toprağın bağrına çevirdi. Derken bakışları nazlı nazlı sallanan kırmızı duvaklı dikenli dallara, hayat ve ölümün sarmaş dolaş olmuş haline takıldı.

Yılların yükünü taşımaktan yorgun dizlerinin üzerine çökerek gülfidanının üstüne eğildi. Burnunun ucunu açmaya yüz tutmuş kırmızı goncanın kadifemsi yapraklarına onları incitmekten korkarcasına dokundurdu. Mis kokusunu içine, daha içine, çekebildiği kadar içine çekti. Ta ki soluğu kesilene dek. Bırakmak istemiyordu nefesini. Salı-

verse kendini, iliklerine işleyen, hasretini bir nebze olsun dindiren bu duyguyu bir daha hiç hissedemeyecekmiş gibi geliyordu. Başı döndü o an, gözleri karardı ve külçe gibi yüzükoyun buluştu yavrusuyla. Yaralı ellerini ipek saçlarına dokundurabilmek umuduyla dikenli dalların arasında gezdirdi. İyice kucaklaşabilmek için toprağı eşeledi usulca. Yüreğinin sızısı gözlerinden yol bulup derinlere, en derinlere indi. Sessiz bir türkü döküldü dudaklarından:

“Benim sadık yârim...”

Ve sustu. Delici bakışları deliceydi artık. Mavi ateş topları fırlatıyordu karşısındaki seng-i kabre. Bir müddet öylece kaldı. Sonra dirseklerine dayanarak kaldırdı gövdesini. Yorgun parmaklarıyla gülfidanlarının kuruyan yapraklarını kopardı, çakıl taşlarını ayıkladı. Yeleğinin cebinden çıkardığı lale soğanını gömdü toprağın göğsüne, bir testi su döktü üstüne, hazin gülümsemeler yerleşti solgun yüzüne. Titrek dizlerinin üzerinde zorla doğruldu. Emanetini bıraktığı toprağa son bir kez daha baktı. Yavaş adımlarla uzaklaşırken gözden kayboluverdi birden.

Yüreğime bir hüznün çöreklenmişti, akşam mı oluyordu yoksa bulutlar mı çökmüştü yeryüzüne bilemedim. O gün bugündür ondan haber alamadım. Gözlerim yolda bekliyorum nicedir...

“İşte böyle” dercesine derin bir nefes çeken içime, omuzlar üstünde ebedi istirahatgâhına doğru getirilen bir emanet beliriyor köşe başında. Eskisi kadar iyi seçemeyen gözlerimi kısıyorum. Yaklaşıyorlar, yakına, yakınıma, daha da yakınıma. İnanamıyorum. Gülfidanlarının gölgelendirdiği sarı lalenin dibinden mezarı kazıyorlar. Sandukanın içinden çıkarılan bir damlacık bedeni elmas misali yavaşça indiriyorlar çukura.

“Yol bir dakika miktarınca” diyor ötelere bir ses. Bir küçük kıkırtı, hafif bir kahkaha kulaklarımı yalayıp geçiyor. Bu sefer ekru pardösünle değil beyaz kundağınla geldin demek. Toprak ananın koynuna, yavrusuyla koyun koyuna yatırıyorlar usulca. Biliyorum, son gülümsemesi hala yanaklarında. Bir kürek toprak, bir kürek daha...

KAÇ ÖLÜ GEREKİRDİ

Zehra Meral KONŞUK İVECAN

Bir iki oyunla karardı onlarca hayat. Bilgisayar oyununun, sanal canların bitmesi gibi değil kanlı canlı gerçek ölümlerle bitmesinden bahsediyorum. "Bir bilgisayar oyunu ne yapabilir bir insana?" bize öğrettiler. Beynini ele geçirdiklerini ya cinayet işlemeye ya kendini öldürmeye yönlendirdi. İntihar ettiler, ana babalarını-akranlarını öldürdüler. En az miktarıyla kendilerine fiziksel zarar verdiler. Oyunu yapanlardan biri yakalandı. Ne kadar pişman olmuştur diyorsanız yanıldınız. Umurunda olmadığı gibi gayet memnundu ortaya çıkan işten. Kendiyle gurur duyuyordu dünyayı da onunla gurur duymaya hatta insanları ona teşekkür etmeye davet ediyordu. Toplumun içinden çürükleri temizlediğini, böylelikle toplumların daha temiz hale geldiğini belirtiyordu. Bunları takip ederken okurken kanım dondu. Sinir uçlarım tamamen uyarılmışken bir yandan da söyleniyordum İnternet bilgisayar olmasaydı ne olurdu diye. Kaç insan; Yok yere hiç yok yere gitti bu dünyadan. Sonra aklıma geldi kişileri ölümün veya öldürmenin kollarına iten yalnızca son çağın icadı Bilgisayar ve internet miydi? Daha önce de bu noktalara getiren unsurlar yok muydu? Tekrar sinir uçları hareketleniyor. Evet, bunalıma iten müzik ve şarkılar, edebiyatın önemli yapıtları... Bunlar da zamanında –istesin veya istemesin- onlarca insanın kanına girmemiş miydi?

Özellikle Goethe'nin eseri Genç Werther'in acıları üzerine biraz daha kafa yordum. Çünkü bildiğimiz kadarıyla Goethe en yakın arkadaşının eşine âşık olması üzerine çektiği vicdan azabıyla sürekli intiharın eşiğine geldiği için bu duygudan kurtulmak amaçlı yazmaya başlar. Bilir ki yazmak rahatlatır yeniden dolabilmek için yerler açar ruhumuzda. Yazar yazar yazar. Yazdıkça pederinin huzurunda günah çıkarmış ve -kendi inanışına göre- pederin kucağına döktüğü tüm günahlarla hafiflemiş dini bütün bir Hristiyan'ın huzuruna erişir gibidir.

Öyle samimi öyle içtendir ki satırlar. Okuyan insan her bir satırın yaşanmışlıkla yoğrulup vicdan azabının heykeli misali şekillendirildiğini bilir. Bu yüzden bu kadar etkileyicidir ya bu yüzden yaşadığı aşk acısı ile baş başa kalan ve ne yapacağını bilmeyenler için bir yol gösterici olur. Romanın güçlü cümleleri âşık olmayanları bile kendilerini öyleymiş gibi

hissettirecek boyutlara getirir. Bilgisayar oyununun tüm komutlarını yerine getiren gençler gibi dönemin gençleri de -bir komut almamalarına rağmen- kitap-taki Werther gibi mavi ceket sarı pantolon giyinir Werther gibi davranır Werther gibi acı çekerler kendi dünyalarında.

Her yol gösterenin pusulası doğru olmuyor ne yazık ki; kimi tarifler sizi yoldan çıkarıyor, kimi stabilize yollara düşürüyor, kimi patikalara sürüklüyor, kimi de çıkmaz yollarda yolunuzu bitiriyor. Bazıları yeniden başlamayı göze alamayıp Werther gibi hayatlarını sonlandırıyor Werthere öykünerek

Ne kadar inkâr etsek de perde arkasına saklanan şüpheli şahıs gibi ayakta kalırlarını görüyoruz eser sahiplerinin. "Goethe intihar edin demedi ya, bu yazarın sorunu mu? Gençlerin bunu yapması öngörülemezdi" deniyor. Peki, sonucu değiştiriyor mu bu savunma? Ölen ölmemiş bu eser hiç yazılmamış mı oluyor inkâr edersek? Bu eseri iki hafta gibi kısa bir zamanda yazar Goethe. İçi susuzluktan yanmış insanın bardağı ağzından çekmemesi gibi kesintisiz yazmış. Yazarımızın ruhsal durumunu düzelttiği ve intihar eğiliminden vazgeçirdiği söylenir. Yani bu eserle dünyaca ünlü yazarımız kurtulmuş oldu. Peki bu eserle ismi duyulmasa da toprağın altına gönderdiğimiz onlarca kurtarılamamış isimsiz genç adına ne konuşabiliriz bir düşünelim mi?

Bir roman yazmak suç değildir elbet. Lakin etik açıdan değerlendirildiğinde bizi vicdanımızın karşısına oturtacak sonuçlar var.

Şarkıları yazanlar ve yapanlar romanları şiirleri kaleme alanlar günümüzdeki bu oyunları tasarlayanlar gibi psikopat değillerdi elbet. Böyle bir iddiamız da olamaz zaten. Fakat istesin ya da istemesin tasarlasın ya da tasarlamasın sonucu değiştirmiyor değil mi? Ölenler öldüğüyle kalıyor ateş de düştüğü yeri yakıyor.

Genç Werther'in acıları eserini ne zaman duysam ya da hatırlasam direk kafama gelip bir güzel oturan kalkmaya da hiç niyeti olmayan o soruyu dakikalarca seyretnmeden duramıyorum:

Bir yazarın ruhunun kurtulması kaç cana teka-bül eder?

Mülteci

bilmek ürkütse de beni
benliğimin rahatlığı; bilmek
yükselen sesimin çarpıntısı mı
bu sancı
beni teslim alan

gel-gelelim
hayatı inatla taşımak sevincimken
mülteci ruhların varlığı
ürkütüyor beni

tel örgüler takılıyor aklıma yine
iç sızlatan hesaplaşmalar
düşüp kalkmalar
hemen hemen hepsi
biziz
çeteleşmeyen yüreklerimizdi
bizi ağartacak olan

yeni açılımlar keşfettim
kenar mahalle sohbetlerinde
kaldırımların mahzunluğunu
daha yeni fark ettim
şaşılacak bir biçimde

demir kapılarda asılı karşılığım
sana benzer renkler taşıyorum
sokulan bir ılık rüzgardı koynuma
şubatın soğuğu sarmalar aşkıma
sıcacık sofalarda

bu sıralar
güz ağırlığında
kızgın bir umman
gündem dışı kalan bir de mavi

akşam geç de olsa hatırlatıyor kendini
halim dağınık

Vildan Poyraz COŞKUN

13.11.2019

Başka Bahanem Yok Sevgilim...

Sakalıma batar yüzüm,
Zehrini kusan yılanları kutsarım,
Çocukların ağlaması içtendir,
Mutluluk bir parça tebessümdür zannımca...

Dağılır kirpiklerime batan eflatun bulutlar,
En belirgin yanımda saklıdır hüznünde...
Aynaların siyah yüzünde kaybolur kar,
Yeni dilimlenmiş karpuz kıvamında her gece,
Bir şeyler tıkanır boğazıma ağladığında,
Susuz ayva yemişçesine,

Gözlerin benim olur,

Bende kalır yüreğin;
Bir ağırlık çöker üzerime,

Ağlayamam yine de...

Sakalıma batar yüzüm,

Bir türlü kurtulamam yüzümden;

Başka bahanem yok sevgilim...

Selçuk ŞAMİL

YOLCU

İbrahim SAVAR

Bakmayın boşuna etrafınıza. Bulamazsınız. Çok iyi saklandım. Aynı sizler gibi giyindim. Sizler gibi yürüyorum kaldırımlarda. Parklarda oturuyorum. Otobüse hiç binmesem de duraklarda bekliyorum. İşten eve dönen bir baba gibi, karısının siparişlerini almaya çıkmış bir koca gibi görünüyorum.

Mutlaka gizlenmeliyim. Gerçeği bilseniz rahat bırakmazsınız beni. Televizyona çıkarırsınız, yolda çevirip fotoğraf çektirirsiniz, zorla takımınızın maçına götürür, parti otobüslerine tırmandırırsınız. Bu da 'bizden' diyebileceğiniz hiçbir fırsatı kaçırmazsınız. Kaçtığım kokmuşluğunuzdan utanmadan gayretime ortak oluverirsiniz. Ben 'sizden' değilim. O övündüklerinizden benim de vardı: Her gün gittiğim işim, ay sonunda biten maaşım, sittin sene taksitle alınmış evim, her zamandan sonra kaç kuruş yaktığını hesapladığım arabam, benden akıllı aygıtlarım... Hepsini reddettim eşyalıktan. Bütün emeğimi, yaşamımı onların ihtiyaçları için harcadığımı anladığım an vazgeçtim hepsinden.

İki şeyden huzursuzum: Cebimdeki banka kartı ve her hafta çamaşırlarımı yıkayanlara söylemek zorunda kaldığım yalan. Asırlar önce bu yola girenler gibi kaba bir elbise ve boynuma asılı bir tasla dolaşmayı yeğlerdim.

Bahar Caddesi, 112/A: Mis Kuru Temizleme

"İyi günler. Kıyafetlerim vardı. Geçen hafta bırakmıştım. İşten güçten bir türlü uğrayamadım(!) Evet, küçük bir valizle getirmiştim. Elinize sağlık, çok temiz olmuşlar. Siz yeni açtınız burayı sanırım(!) Borcum ne kadar? Bereketini görün. Kolay gelsin."

Yola çıkmak için cesareti kimi yazar dostlarımdan aldım. Bu namuslu insanlar, geçinmek için başka bir işte çalışmayı kendilerine

yediremezlermiş. Yazdıkları karınlarını doyurmalarına yetmese bile türlü sıkıntılara katlanarak masa başından kalkmazlarmış. Yanlış anlaşılmayı istemem. Yola yazar olmak için çıkmadım. Hem hesabım doğruysa yolun sonuna kadar pek sıkıntı da çekmeyeceğim. Dünyayı turuna çıkmış bir maceraperest değilim. Ne inandığım bir kişisel gelişim dinim, ne de satıp bilge olacak bir spor arabam var. Ben sadece kendimle bir başıma kalabilmek için kalabalığın içine doğru kaçtım.

Kaleönü Sokak, soldan dördüncü kapı: Kale Hamamı

Burada yalan söylemek zorunda değilim. Hatta kimseyle konuşmama gerek de yok. Parayı ödeyip, bir köşede iki saat yıkanırım. Sonra küçük soyunma bölmesinde yirmi dakika kestirim. Saçlarımı özenle kurutup, vücut sıcaklığımın normale döndüğüne emin olunca çıkarım. Bu çok önemli! Asla hasta olmamalıyım. Ardından hep yaptığım gibi içi kirlilerimle dolu küçük valizi buraya gelirken gözüme kestirdiğim bir başka kuru temizlemeciye, bir hafta sonra yine unutmuşum gibi almak üzere bırakırım: Irmak Caddesi, 87: Sezen Kuru Temizleme.

Unutmamam gerekenleri hep en sağlam yere yazıyorum: Aklıma. Kesinlikle kâğıt kalem taşımıyorum. Yazı yazmıyorum. Bir yerde düşüp ölürsem cebimden çıkan defterden ne yaptığının anlaşılmasını istemem. Nüfus cüzdanımı bile sırf karakollara düşmemek için taşıyorum. 'Hiç' olmaya kararlıyım.

Otuz beşimi geçmeme ve çevremdekilerin ısrarına rağmen evlenmemekle ne iyi etmişim. Bilinçaltım bugünü bekliyormuş sanki. Geride kimse de bırakmadım. Bir annemle babam vardı. Onlar da işimi kolaylaştırdılar. Annem ölüp, babam yaşına bakmayıp üç ay sonra yeniden evlenerek... 'Karın'daşımla kardeş

olmadık hiçbir zaman. Kabahati babamındır. Amca ve halalarım karşı öyle bencildi ki bizi de kendine benzetti. Geleceği parlak –hep böyle derdi- bir araziye ellerinden almak için türlü oyunlar çevirdi yıllarca. Ona bakarak biz de aynı yapıp, oyuncaklarımızı ayrı ayrı kuytulara sakladık. Durumumuzu anlayınca ellerinden tutmak için çok çabaladım ama zehri almışlardı bir kere. Çaresiz, onları da bıraktım geride.

Asla dönmeyi düşünmüyorum. Yola çıkma-
dan önce her şeyi hesapladım. İki kat elbise ve
bir çift ayakkabı dışında sahip olduğum her şeyi
satarsam dört yüz aydan fazla bir zaman yaşa-
mama yeteceğini gördüm. Yetmiş yaşına kadar
hiç çalışmadan yaşayabilirdim yani. Hiç tereddüt
etmedim. Üç yıldır yollardayım. Yolumla ömrüm
aynı anda son bulmalı. Bu yüzden katı kurallar
koydum kendime. Örneğin kışları hiç kar yağma-
yan güney şehirlerinde, yazları serin kuzeyde
geçiriyorum. Paramı çok dikkatli harcıyorum.
Asırlar önce ben gibilerin ‘hu’ deyip omuzlaya-
cağı kapılar, tas uzatıp, el açıp karın doyuracağı
sofralar varmış her beldede. Dilenmek şimdiki
gibi bir iş değil, gariplerin harcıymış yalnızca.
Şimdi her şey parayla... Yirmi birinci yüzyılın
dervişiyim ben. Günde iki öğün yemek, haftada
bir hamam, çamaşır yıkatma, beş haftada bir
berber ve şehir değiştirirken aldığım otobüs
biletleri dışında harcamam yok. Üstelik paramı
yatırdığım bankadaki kızın aklına uyup aldığım
bilmem ne fonları sayesinde – bu da ayrı bir
huzursuzluk kaynağı olsa da- aradan geçen za-
manda param hiç de azalmadı. On, on beş yıl
fazladan yaşasam bile yetişir. Geceleri otobüs
garajlarında, tren garlarında, camilerde, sabaha
kadar açık kütüphanelerde, havaalanlarında,
sabahçı kahvelerinde geçiriyorum. Vücudum
artık bir iki saatlik uykularla kendini yenilemeyi
öğrendi. Açık havada, hele parklarda asla gece-
lemiyorum. Hiç güvenli değil. Her yere yürüye-
rek gidiyorum. Bu yüzden pabuçlarım çabuk
eskiyor. Olsun. Deneye yanıla sağlam ve ucuz bir
model buldum.

Dereyolu Sokak, 13: İl Halk Kütüphanesi

Yola kitaplar için çıktım. Her şeyi onlar-
dan öğrendim. Babamın sahtekârlığını da an-
nemin çaresizliğini de... Ne zaman biteceğini
bilmediğim şu ömrümde yalnız onlarla mutlu
oldum. Günlük koşuşturma arasında bir tek
onlarda soluklandım. Şairler, yazarlar, bilginler
benim dostlarım. Her şeyi ardımda bırakıp onla-
ra sığındım. Şimdi her sabah işe gider gibi, kü-
tüphanelere taşıyorum. Bitmeyen bir merak
ve iştahla sayfalar arasında yaşıyorum. Mesai
biterken koltuğumun altında o gecenin ortağı
olacak dostumla ayrılıyorum kütüphaneden.
Kimi vakit orada sabahlıyorum.

Anlayacağınız her şeyi düşündüm. Sürü-
den ayrılmadan başıma buyruk yaşıyorum. Bü-
tün günler, bütün saatler benim. Afişlerini gör-
düğüm ücretsiz etkinliklere gidiyorum. Meğer
ne çok konser, konferans, söyleşi varmış. Üni-
versitelere gidiyorum. Umutsuz profesörlerin
boş salonlara yaptıkları konuşmaları dinliyorum.
Pek çok yeni şey öğreniyorum: Organik tarım,
gebelikte beslenme, köy kalkınması, çocuk ve
oyun... İlgili ilgisiz her konuya meraklıyım. Otu-
rup insanları izliyorum. Haberleri torununu par-
ka getirmiş yeni emeklilerden, ezan saatini bek-
leyen ihtiyarlardan alıyorum. Stadyumların
önünde durup seslerden maçları takip ediyö-
rum. Koca koca dükkânların camlarında yeni
çıkan arabalara bakıyorum. Geçerken sevdiğim
türküler taştan pencerelerin altında oyalanıyo-
rum. Kimi zaman dönüp bir daha geçiyorum.
Marketlerde sepet doldurup almamaca, kıyafet
mağazalarında deneyip beğenmemece oynuyo-
rum. Sokaklarda köpeklerin başını okşayıp ked-
leri kovalıyorum...

Yaşamak için elinizin altındakilerden ne
kadar azına ihtiyacınız olduğunu bilerseniz şaşar-
sınız. Ben kendimi kurtulmuş sayıyorum. Kimse-
ye öğüt verecek değilim. Anlatmamaya, yazma-
maya kararlıyım. Bütün bu okuduklarınız da
kitabıyla halleştığım bir dostumun zihnimden
aşırıdır. İçine kendi hülyalarını da katarak
yazdı. İnanmayın hiçbirine! Unutun. Yok sayın
beni.

BİR ÇİFT KANAT VE ADIM

Pınar ALKIŞ

Dalların çalgısında yapraklar dans ediyordu. Irmak yatağında ahenkle kıvrılırken, güneş, gülümsüyordu yeryüzüne.

Akşam oldu; ay, yıldızları serpti gökyüzüne güneş uykudayken. Usulca bir rüzgâr, gündüz ve gecenin şaşmayan seyrine davetliydi.

Yeni doğan günde, ırmağın kenarına bir çift kanat indi. Doğasında var olan tedirginlikle etrafa göz atıp yudum yudum içti suyunu. Damla gülümsedi ırmaktan ayrılırken.

Kanatların ruhu dinlendi ve güneşin ısıttığı toprağı duyumsayarak hiç dokunulmamış düzene teslim oldu. Geceyi gökyüzü ile toprak arasında bir yaprağın himayesinde geçirdi.

Bir yuva yapma bilinciyle açtı gözlerini gün ağarmadan. Öyle bir şekilde yapmalıydı ki yuvasını, var olan huzuru bozmamalı, huzura teslim olmalıydı. Kurumuş otlar buldu, biraz çalı çırpı topladı, itinayla taşıdı topladıklarını. Yere dökülen kozalaklarla ördü yuvasını. Kozalak gücenmedi parçalara ayrılırken, gaga incitmedi kozalağı parçalarken.

Günlerce sürdü uğraşları ve şahit oldu yeryüzü, gökyüzü incitmekten korkan kanatlara. Huzur kabul etti kendisine tabi olan kanatları.

Yeni doğan başka bir günde, bir çift adım geldi ırmağın kenarına avuç avuç içti suyunu hiç düşünmeden. Birazı döküldü birazı içildi. Ağacın sunduklarını toplarken kırılan dalları umursamadı, ağaç incindi. Bir ev yapması gerekti, düşünmedi, ağaçlar kesti. Kanatlar yuvasız kaldı o görmedi. Şahit oldu yeryüzü ve gökyüzü incinenlere, incitene.

Huzur, onu istemedi ama o, huzuru kendisinde bulacağına inanarak kaldı. Derince bir rüzgâr 'kış geliyor' diye fısıldadı artık gitmesini dileyerek. Ama adımlar anlamadı.

Rüzgâr tekrar esti kanatların gitmesinden korkarak ama tüm benliğiyle tabi olan kanatlar teslim oldu fısıltıya.

Başka diyarlara göç etmek için açıldı kanatlar, toprağa bıraktığı izi bir çırpınış esintisiyle düzelterek, hiç zarar vermemiş olmanın özgürlüğüyle süzülerek yol aldı gökyüzünde.

İnsan gitmedi. Üşüdüğünde ısınmak için ağaç kesti, ateş yaktı. Yaktığı ateş yıldızları söndürdü. Gökyüzü ile yeryüzü arasında engel vardı artık.

Yok etti kabul edilmediği düzeni yavaş yavaş. Dallar sustu, yapraklar küstü...

Kendisi için yeni bir düzen kurdu. Ağaçların yerine evler yaptı sıra sıra, kendi şarkısını kendisi söyledi. Huzuru bu düzene davet etti ama huzur kabul etmedi. İnsan, huzuru kendisine feda etti.

Uzun bir zaman geçti. Bir sabah huzursuzluk çıkageldi davet edilmeden. Tıpkı bir zamanlar kendisinin ırmağın kenarına gelişi gibi. Gitmesini istedi huzursuzluğun ama o anlamadı ve kaldı. Korktu kendisini teslim almasından düzeninin bozulmasından. Kesilen ağaçlar, kırılan dallar, kirletilen ırmak şahit oldu adımların korkusuna.

Huzursuzluk usul usul teslim aldı kurulan düzeni. Ve yeni bir düzen kuruldu yeryüzünde; sevgiyi aldı yüreklerden yerine kini, nefreti, öfkeyi yerleştirdi. Yavaş yavaş tükendi iyi olan ne varsa. Tahammül etmenin mümkün olmadığı düzende sabırsız adımlarla doldu yeryüzü ve huzursuzluk, insanı kendisine feda etti.

Tek çaresi vardı artık adımların. Çok uzaklara, dalların çalgısında dans eden yapraklar bulabileceği, huzura tabi olabileceği yerlere adım atmak.

Yok ettiği düzenin yükünü sırtlayıp, esaretine teslim olarak attı adımlarını ve gidişiyle esen rüzgarın gücü yetmedi adımının izini yok etmeye.

A•KALEMLER

Şiir Vakti Dergisinin Ekidir.

Sahibi : S.TUNÇBİLEK

G. Yayın Yönetmeni: Selim TUNÇBİLEK

Y.İşleri Müdürü: Mehmet TUNÇBİLEK

Adres : Gesi Cumhuriyet Mah. Çarşı Sokak Tunçbilek İş merkezi No:4/C Melikgazi - Kayseri

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

e-posta: akalemlerdersisi@gmail.com

Yıllık Abone : 60 TL.

Kurumsal Abone :100 TL.

Baskı : Geçit Ofset

